

Hồi 19

Một Trường Huyết Chiến

 rên bãi cát trắng phau phau, thái dương rạng rỡ.

Toàn Lập đưa mắt nhìn mọi người một lượt đoạn điềm dạm nói :

- Lão phu thừa hưởng được chún̄t danh vọng của tổ tiên và ngày nay hân hạnh được giáp mặt với người nối chí của Tà Thần !

Giang Thanh thông thả tiếp lời :

- Trước hết xin nói bất luận Toàn Trang chủ muốn đấu chiến bằng cách nào thì tại hạ cũng xin vâng.

Hổ Phách nói với Toàn Lập :

- Thưa Trang chủ, xinh cho lão nô này xuất chiến một trận với lão Bạch Hồ kia !

Sắc mặt của Toàn Lập thật là lạnh lùng, ông ta chỉ khe khẽ gật đầu. Thế là Hổ Phách nhảy vọt ra giữa sân, đưa tay ngoắc Bạch Hồ nói :

- Bạch đại anh hùng ! Lão phu muốn so với người vài hiệp để nếm mùi Quyền Long Chưởng Pháp !

Bạch Hồ nghiêm trang đứng dậy. Giang Thanh vừa dợm xuất chiến thì Chiến Thiên Vũ đã ngăn lại nói :

- Hiền đệ hãy bình tĩnh, gã Hổ Phách này không thể nào hạ nổi nhị đệ đâu !

Bạch Hồ thông thả bước tới, lạnh nhạt nói :

- Hồ Phách mau xuất thủ đi !

Bạch Hồ nói chưa dứt thì Hồ Phách thành linh nạt lên một tiếng, dùng một tốc độ phi thường nhanh nhẹn lướt tới phóng ra một lượt ba cước và ba chưởng.

Bạch Hồ mặt mày thất sắc, một trận cuồng phong lão đảo thân mình vù vù thối lui năm bộ. Trong lúc Bạch Hồ đang đảo mình đó thì đã lòn ra trả đũa hai chưởng và hai cước.

Thế rồi cả hai đối thủ đều dang ra và cùng một lúc nạt lên ba tiếng vang trời, lại xáp chiến thêm một lần nữa.

Trên gương mặt của Bạch Hồ nổi lên một nụ cười khó hiểu. Ông ta cất lên một tiếng hú thật dài, dùng hữu chưởng tấn công bằng một vòng tròn, và tả chưởng thì chớp nhanh mấy cái chĩa ra tập kích đối phương.

Sau khi đã đấu nhau vài thế, Bạch Hồ đã biết Hồ Phách quả thật kém mình một chút, vì vậy mà ông ta rất bình tĩnh, thông thả sử dụng tuyệt nghệ Quyền Long Chưởng của mình.

Hồ Phách cảm thấy chiêu thế của đối phương tuôn ra như mây bay gió cuốn. Kinh lực toát ra như núi sụp thành nghiêng, biết rằng đối phương đã dùng Quyền Long Chưởng rồi.

Lúc bấy giờ, hai bên xáp chiến với nhau dữ dội. Thân hình của Hồ Phách đảo lộn như một con rít khổng lồ,

bóng tay của gã trùng trùng điệp điệp như muôn ngàn cái chân con rít, tấn công tới tấp vào đối phương. Trong chớp mắt, hai cao thủ đã trao đổi cùng nhau trên bảy mươi hiệp.

Giang Thanh ngấm nhìn bộ điệu của hai người bất giác thở phào một hơi nhẹ nhõm. Chàng biết rằng người thủ thắng nhứt định phải là Bạch Hồ.

Bởi vì chàng thấy Hồ Phách mặc dầu công lực khá cao, nhưng thân hình lại không được nhanh nhẹn bằng Bạch Hồ. Lại nữa, Hồ Phách tánh tình nóng nảy, phạm điều đại kỵ trong nghề võ, vì vậy mà chàng quyết chắc chắn rằng gã phải bại.

Lúc ấy, Chiến Thiên Vũ mới gãi đầu nói nhỏ :

- Công lực của nhị đệ quả thật là hi hữu !

Giang Thanh thấy rằng trong trận đấu chiến này không cần lo nữa, nên mới đảo mắt nhìn quanh, thấy Vạn Triệu Nguyên đang tươi cười mà nhìn xem trận chiến, thỉnh thoảng quay đầu lại trò chuyện với Toàn Lập.

Đột nhiên trong trường đấu chiến vang lên hai tiếng nạt vang trời.

Giang Thanh vội vàng nhìn lại, thấy Hồ Phách đầu tóc bù rối, mặt đỏ như gấc, thân hình loạng choạng, hai tay và hai chân múa máy quay cuồng một cách nhanh chóng làm cho thân hình của lão như một con rít khổng lồ chộp thẳng vào Bạch Hồ. Đây là thế võ cực kỳ bí hiểm Bách Thảo Cầm Thực trong Ngô Công Chưởng.

Bạch Hồ thấy vậy, thân hình vọt thẳng tới để toát ra một luồng cương khí mạnh mẽ và thân hình của lão thành linh bay bổng dậy, tung ra vô số là chưởng, vô số là cước, tấn công khắp toàn thân của đối thủ. Đây cũng là một thế võ cực kỳ hiểm ác Đại Mạt Khuyển Long trong Quyền Long Chưởng.

Hổ Phách cảm thấy một luồng cương khí mạnh mẽ bốc tới và thân hình của mình lọt vào vòng vây của vô số quyền cước...

Hổ Phách trong lòng kinh sợ, muốn nhảy tháo lui nhưng không kịp nữa.

Chính vào lúc vạn phần nguy hiểm đó, thì sau lưng lão có một người gây đét mà lùn xẹt nhảy vù tới sau lưng Bạch Hồ.

Bạch Hồ vừa cảm thấy hậu tâm của mình có một luồng quái phong thổi tới, chưa kịp quay đầu nhìn lại, thì thoáng thấy có một chiếc bóng xanh mờ, nhảy theo sát gót.

Trong chớp mắt hai bóng người tham gia vòng chiến một cách bất thần đó đã trao đổi cùng nhau giữa không trung ba chưởng liên hoàn.

Chiếc bóng xanh bay vù lên thêm hai trượng, mà chiếc bóng đen thì bị đánh bật thối lui ngã ngửa trên mặt đất.

Chính vào lúc đó thì Hổ Phách gào lên một tiếng thê thảm vì vừa trúng một chưởng Đại Mạt Khuyển Long của

Bạch Hồ. Gương mặt lão tái xanh không còn hột máu, lão đảo lúi lại năm bước...

Bạch Hồ đất thế rồi, quay đầu nhìn lại thấy chiếc bóng xanh mờ kia chính là Giang Thanh, mà người té ngựa trên mặt đất lại là Hồ Hồn.

Lúc ấy, Hồ Hồn gương mặt nhăn nhó xuất hạn dầm dề, hai tay ôm ngực, còn Hồ Phách thì càng thêm ủ rũ như một cành cây bị gãy sau cơn gió loạn.

Bấy giờ, bốn bề đã im phăng phắc, và Toàn Lập khẽ ra dấu cho bốn tên vệ sĩ bước vào khiêng huynh đệ Hồ Hồn và Hồ Phách ra.

Và Giang Thanh cùng Bạch Hồ thối lui về chỗ ngồi của mình.

Vừa ngồi xuống, thì Toàn Lập lại nói :

- Nhị vị biểu diễn thật là đẹp mắt !

Thình lình dưới giàn hoa có một bóng người bay ra, nhìn kỹ thì thấy đó là Phùng Hùng. Lão ta xá chào Toàn Lập, tiếp theo đó nói rằng :

- Lão phu vừa có việc ra ngoài, nên không được dịp trông thấy Giang huynh đệ và Bạch huynh biểu diễn võ nghệ ! Thật là một điều đáng tiếc. Bây giờ lão phu không tự lượng sức mình, muốn cùng Bạch đại anh hùng thử chơi vài hiệp !

Cửu Thoa Tuyệt Mệnh Phùng Hùng thân hình gầy yếu, giọng nói vẫn một mực lạnh lùng.

Bạch Hồ đang ngồi lim dim dưỡng thần, nghe nói đột

nhiên đứng phát dậy, cả cười nói :

- Bạch Hồ vốn đã biết oai danh của Cửu Thoa Tuyệt Mệnh, nhưng mà cũng không tự lượng sức mình so chơi vài chiêu xem sao...?

Phùng Hùng đáp :

- Lão phu rất lấy làm hân hạnh !

Bạch Hồ nghiêm sắc mặt vừa định dợm lướt ra thì Chiến Thiên Vũ bỗng thò tay nắm chéo áo của ông ta lại, thông thả nói :

- Phùng huynh ! Lão phu rất lấy làm cảm kích hảo ý của Phùng huynh, nhưng trận này thôi để lão phu gánh lấy !

Chiến Thiên Vũ vừa dứt lời liền rề ra khỏi chỗ ngồi. Lúc ấy, Phùng Hùng cũng đã xuất trận xuống tấn thủ thế. Thần sắc thật là trang trọng, vì ông ta biết Chiến Thiên Vũ là một tay cao thủ lầy lừng nên hết sức cẩn thận.

Trong lúc Chiến Thiên Vũ bước lên ra thì Vạn Triệu Nguyên nói với Toàn Lập :

- Thưa Toàn Trang chủ ! Thật không ngờ lão già họ Chiến lại là huynh đệ kết nghĩa với Giang Thanh. Vậy thì chúng ta không thể không nhúng tay vào vụ này !

Toàn Lập nở một nụ cười nhậm hiểm, nói :

- Vô độc bất trượng phu, chúng ta phải dốc hết toàn lực chứ !

Câu chuyện đến đây thì Chiến Thiên Vũ đã bái tổ, xuống tấn chữ Đinh, hữu chưởng đặt trên hố khẩu của

bàn tay tả, khí bộ thật trầm hùng, không hổ là một danh gia cao thủ.

Phùng Hùng thì hừ lên một tiếng, không trả lời.

Chiến Thiên Vũ trong lòng cả giận. Phùng Hùng nạt lên một tiếng xuất thế Chỉ Thiên Vấn Tâm trong Lưỡng Nghi Thủ của lão. Hai bàn tay của ông ta tung ra một lượt vào hai trọng huyệt của Chiến Thiên Vũ.

Chiến Thiên Vũ bước xéo một bước, hữu chưởng dùng Tà Thiết Thủ róc mạnh cánh tay của Phùng Hùng, tả chưởng trả một chiêu Hoàng Trung Nguyệt kích vào Đan Điền của Phùng Hùng. Trong một chiêu mà ngấm hai thế thật là dữ dội.

Phùng Hùng buông ra một tiếng sắc lạnh, thối lui nhanh như chớp. Nhưng mà khi bàn chân vừa chấm đất thì ông ta lại nhảy vọt trở lại tấn công. Ông ta tuôn ra một loạt trên mười chưởng Lưỡng Nghi Thủ.

Chiến Thiên Vũ không tránh không né, hai bàn chân như đóng chặt trên mặt đất, mà song chưởng thì tuôn ra xối xả, trả lại đúng mười hai chưởng liên hoàn. Đó là tuyệt kỹ Phong Vũ Tam Thập Lục của ông ta.

Trong khi hai chiếc bóng mờ xoắn tít lấy nhau, công thủ nhanh như điện, cả hai thấy đều chực chờ để xuống tay công kích những yếu huyệt của đối phương.

Giang Thanh ngồi trong giàn hoa cặp mắt chậm chậm vào hai tay đấu chiến. Hai bàn tay sắt thép của chàng bất giác nắm chặt lại...

Tiền Tố nãy giờ không nói chuyện, bây giờ bỗng nhiên lau mồ hôi trán, rồi nói với Chúc Thạch :

- Chúc công tử ! Tướng công xem hôm nay chúng ta có thể thoát khỏi Yên Hà Sơn Trang chẳng?

Chúch Thạch quay lại trả lời với Tiền Tố rằng :

- Thôi đừng nói những câu làm mất nhuệ khí của chúng ta !

Chính vào lúc đó thì trong trường đấu chiến, hai tay đối thủ đã bắt đầu nổi nóng, như hai con gà điên tiết chém nhau dữ dội.

Sắc mặt của Chiến Thiên Vũ càng lúc càng hồng hào, dường như một người say rượu làm cho mọi người lấy làm lo lắng.

Chính trong lúc mọi người đang lo lắng thì Chiến Thiên Vũ nạt lên một tiếng, song chưởng liên hoàn tuôn ra luôn năm thế.

Phùng Hùng cũng không nhân nhượng, thò tay ra đón lấy năm chưởng đó. Một tràng tiếng động vang lên, cả hai người đều lão đảo lùi lại bảy bước.

Chiến Thiên Vũ mồ hôi vã ra như tắm, hơi thở phì phò, đôi mắt trợn gằn tét, nhắm phía Phùng Hùng mà rề tới từng bước một.

Còn Phùng Hùng lúc ấy thì sắc mặt xanh xao như tàu lá, toàn thân đang run rẩy, nhưng khi ông ta phát giác đối phương đang rề tới trước mặt mình, ông ta liền ngửa mặt lên trời hít một hơi dài, từ từ co hai tay lên thủ thế

sẵn sàng chờ đợi...

Bấy giờ, Giang Thanh bỗng nhiên hốt hoảng nói với Bạch Hồ :

- Nhị ca, theo ý của ngu đệ thì nên ngăn hai người lại, nhược bằng để hai người so chưởng lực thì hai bên đều thọ trọng thương.

Bạch Hồ nghe nói thét lên :

- Khoan !

Tiếng “khoan” chưa dứt thì Chiến Thiên Vũ nạt lên một tiếng, dồn hết sức bình sanh vào hai cánh tay tung ra hai chưởng.

Nhưng mà chính vào lúc một luồng kinh lực vừa toát ra thì Phùng Hùng lần này không đón đỡ nữa mà lại lần trốn nhanh như một luồng điện.

Luồng kinh phong của Chiến Thiên Vũ đẩy Phùng Hùng trôi ra ngoài ba thước, nhưng lão tươi cười nói :

- Lão quý già họ Chiến, người chết rồi !

Tiếng “rồi” vừa dứt, thì hào quang trời dậy, một chiếc Kim Thoa bay vù vào giữa mặt Chiến Thiên Vũ với một tốc độ kinh hồn.

Chiến Thiên Vũ không ngờ đối phương lại độc ác như vậy, giữa mặt quần hùng mà dám sử dụng ám khí một cách đê hèn hạ tiện.

Nhưng mà vì ông ta dùng hết sức bình sanh để đẩy ra hai chưởng, nên không còn thì giờ để tránh né nữa.

Giang Thanh ngồi dưới giàn hoa thấy việc xảy ra đột

ngọt như vậy, muốn nhảy ra tiếp cứu thì cũng đã chậm trễ rồi. Nhưng một sức cầu sinh mãnh liệt đã thúc đẩy Chiến Thiên Vũ làm một việc phi thường.

Chính vào lúc ông ta nguy ngập trước mũi Kim Thoa của Phùng Hùng thì ông ta dùng hết sức bình sinh của mình dồn xuống hai chân để đẩy bản thân hình hộ pháp của mình xô dịch sang một bên chừng nửa thước.

Nửa thước đó đã cứu mạng của Chiến Thiên Vũ.

Trước mặt mọi người hoa lên một cái, chỉ nghe Phùng Hùng rống lên một tiếng thảm thiết, hộc ra một bùm máu tươi, và mũi Kim Thoa của lão cũng đã cắm phập vào bả vai của Chiến Thiên Vũ.

Chiến Thiên Vũ vẫn đứng yên không ngã, nhưng gương mặt hồng hào của lão bây giờ bắt đầu ngả sang màu tím thẫm. Lão liếc nhìn mũi Kim Thoa cắm phập trên vai một cách căm hờn uất ức.

Về phần Phùng Hùng thì ban nãy đấu chưởng đã thọ thương, bây giờ lão ta lại mạo hiểm chịu một chưởng của Chiến Thiên Vũ để dùng Kim Thoa Đoạt Mệnh. Nhưng ảo mộng bất thành, bây giờ lại thọ thêm trọng thương. Lão giận đến tái xanh mặt mày.

Giang Thanh bay mình ra khỏi ghế đỡ Chiến Thiên Vũ hỏi :

- Đại ca có sao chẳng?

Chiến Thiên Vũ thều thào chẳng thành lời.

Giang Thanh không dám nhổ chiếc Kim Thoa, mà chỉ

đỡ Chiến Thiên Vũ vào dưới giàn hoa nghỉ ngơi.

Lúc bấy giờ, Vạn Triệu Nguyên mới phi thân ra đỡ Phùng Hùng dậy, nói :

- Phùng huynh chắc thọ thương không ít !

Phùng Hùng nở một nụ cười gượng gạo nói :

- Không sao !

Thế rồi Vạn Triệu Nguyên công ông ta chạy vào hậu đường để lo điều trị.

Vạn Triệu Nguyên trợn mắt nói lớn rằng :

- Yên Hà Sơn Trang mời quý vị đến đây, quý vị chẳng nể tình mà dám thẳng tay đối thủ !

Giang Thanh đang khám vết thương cho Chiến Thiên Vũ. Chàng thò tay điểm vào huyết đạo trên vai tả, đoạn bàn tay hữu vận lực nhổ mạnh mũi Kim Thoa ra.

Tức khắc một dòng máu bị nghẹn cứng nãy giờ bắn vọt ra làm đỏ cả mặt mày của Bạch Hồ.

Chiến Thiên Vũ cắn răng nhịn đau, lão ta rên rỉ một tiếng.

Giang Thanh đau lòng lắm, vừa định mở miệng an ủi người bạn đường thì câu nói trịch thượng của Vạn Triệu Nguyên lọt vào tai.

Giang Thanh tức giận đứng dậy thét :

- Nhà ngươi chỉ biết có Phùng Hùng mà không biết Chiến đại hiệp cũng đang thọ trọng thương hay sao?

Vạn Triệu Nguyên hàm hừ muốn xông tới.

Giang Thanh nói :

- Họ Giang này hôm nay đã đi vào nơi hồ huyết long đàm quyết so với người vài hiệp !

Chiến Thiên Vũ nghe nói thò tay vào lòng thông thả rút ra một món binh khí. Đó là chiếc vòng hình thù quái gở, sơn màu xanh nhạt.

Tất cả mọi người đều nín thở, ngắm nhìn hai tay cao thủ sắp sửa đấu với nhau.

Vạn Triệu Nguyên định thần một chút, rồi nói lớn tiếng :

- Giang tiểu hiệp, coi chừng lão phu ra tay rồi đó !
Nói rồi dợm xuất bộ.

Chính vào lúc ấy, thì Toàn Lập hô lớn :

- Giang Thanh, mi đừng ỷ võ công thâm hậu, sao không rút binh khí ra?

Giang Thanh đáp lời lại bằng một câu nói móc :

- Thưa Toàn Trang chủ, nếu các hạ có thấy gai mắt thì bước ra đây so chơi vài hiệp !

Vạn Triệu Nguyên vốn đã nghe danh Như Lai Thần Chưởng danh tiếng lẫy lừng, vì vậy mà Giang Thanh dùng hai tay trắng để đối địch, ông ta không lấy làm lạ.

Vì vậy mà ông ta gạt ngang câu nói của Toàn Lập, lớn tiếng :

- Giang huynh đệ tài nghệ song toàn, lão phu không tự lượng sức mình. Thôi chúng ta nhập cuộc.

Câu nói chưa dứt thì ông ta đã lướt tới vung cây Nhẫn Luân tấn công một thế thần tốc.

Giang Thanh chẳng trả lời, thân hình của chàng đảo nhẹ một vòng, liên tiếp tung ra ba chưởng và ba cước.

Vạn Triệu Nguyên giật mình thâm nghĩ :

“Ủa ! Tại sao là Thất Hoàn Trảm?”

Tuy nghĩ vậy, nhưng ông ta cũng liên tiếp tấn công không ngớt.

Giang Thanh buông ra một tiếng cười ha hả, luôn qua lách lại trong những luồng binh khí của đối phương mà trả đòn kịch liệt. Trong mình chàng toát ra một luồng cương khí lâm liệt vô cùng. Thì ra chàng đã vận dụng Ly Hỏa Huyền Băng Chân Khí.

Chỉ nghe Vạn Triệu Nguyên rú lên một tiếng rồi thối lui hai bước.

Giang Thanh không thể cho đối thủ của mình có cơ hội ngơi nghỉ, thân hình chàng bắn vọt về phía trước như bóng theo hình. Trong chớp mắt đã liên tiếp tung ra mười ba thế.

Vạn Triệu Nguyên cảm thấy đối thủ của mình có một khí lực thật hùng hồn thâm hậu, tự lượng sức mình khó nổi cự đương. Ông ta nghiêng răng kèn kẹt, thay đổi lối đánh, liên tiếp tung ra mười mấy thế liên hoàn. Trong thế này có ẩn thế kia, trong thế kia lại tiềm tàng thế nọ.

Đường võ thật là xuất quỷ nhập thần.

Hai bên trao đổi cùng nhau hơn sáu chục hiệp.

Toàn Lập ngồi dưới giàn hoa, trong lòng vừa sợ vừa giận. Ông ta thật không ngờ Giang Thanh chỉ dùng hai

bàn tay trắng mà kháng cự nổi với một tay danh trấn giang hồ. Đồng thời không cần dùng đến Như Lai Thần Chưởng chỉ dùng Thất Hoàn Trảm mà thôi.

Mà Thất Hoàn Trảm lúc bấy giờ biến ảo vô cùng, thao thao bất tuyệt làm cho Vạn Triệu Nguyên lần lần núng thế.

Toàn Lập vốn có ý muốn cho Vạn Triệu Nguyên ra đánh với Giang Thanh để ông ta có dịp thăm dò thực lực của đối phương, nhưng bây giờ thì ông ta hoàn toàn thất vọng.

Ông ta thật không ngờ người nối chí của Tà Thần lại có một công lực không kém chính bản thân Tà Thần hồi khi xưa.

Khi ấy, Toàn Linh Linh chớp nhanh cặp mắt nói với Toàn Sở Sở :

- Tỷ tỷ coi rằng tên Giang Thanh này công lực dồi dào, e rằng Vạn thúc thúc khó nổi đương cự...

Sở Sở trả lời một câu trúng phóc tim đen :

- Tâm sự của tỷ tỷ đừng ngỡ là muội không biết. Tỷ tỷ đang mong cho Vạn thúc thúc thua trận đấy mà !

Linh Linh sắc mặt đỏ bừng nói :

- Muội nói vậy coi chừng ta vả miệng !

Sở Sở nghe nói le lưỡi lắc đầu, bỗng nghe La Thập Nương mắng nhỏ nhỏ :

- Hai đứa này làm gì huyên náo như thế, không dòm xem trận đấu để học thêm ngón nghề à?

La Thập Nương mắng xong quay nhìn trở lại lẩm bẩm :

- Món binh khí của Chiến Thiên Vũ này xử thế Phát Phong Thất Hiểm và bàn tay tả kèm theo một thế Phi Vân Tam Chưởng...thật là hay...nhưng mà Thất Hoàn Trảm của gã Giang Thanh lại đang sử thế Ba Đào Thiên Trùng Lãng Bài Như Sơn, ba thế liên hoàn lại dám kèm theo Hồi Hoàn Cước và Hiệp Trung Chưởng để phản công thật là huyền diệu. Thằng nhóc này quả thật cao cường !

